

Vtom zazvoní zvonek a chvíle napětí se roztříští.

Ren odtrhne oči od mých rtů a ohlédne se ke dveřím. „To bude nejspíš ta čína.“

„Pokud se mi ještě někdo z týmu nerozhodl koupit košili s magnetickými knoflíčky.“

Ren se tiše zasměje. „Jasně. Jestli chceš, zajdu se podívat.“

„Díky, to by bylo bezva.“ Jakmile se Ren otočí, popadnu jointa, kterého jsem předtím típla, a rozechvěle ho znovu zapálím.

KAPITOLA 5

Frankie

Playlist: „Atlantis,” Bridgit Mendler

Když se za ním dívám, jak jde ke dveřím, snažím se necivět mu na zadek. Musíte pochopit, jaká jsou to muka. Zaprvé, všichni hokejisti mají výstavní zadnici. To je fakt. A zadruhé, ta Renova je *vážně* luxusní. Zasloužila by si zvěčnit v mramorové soše vytesané na počest mužskému pozadí.

Zhoupnu se na gymnastickém míči, abych trochu uvolnila nervozitu, a popotáhnu z jointa. Plíce mi zaplní hořkosladký kouř. Táhlý nádech uklidňuje mé pádící myšlenky natolik, že přestanu civět na Rena a dám se trochu dohromady. Bože, chovám se jako blázen. Típnu zbyteček jointu a zamávám rukou ve vzduchu, abych aspoň trochu rozvířila kouř.

„Páni,“ poznamená Ren, jakmile se vrátí do kuchyně. Položí na linku obří donášku a nakoukne dovnitř tašky. Pokud ho nějak zaskočil dým levné marihuany, v němž se ocitl, nedá to na sobě nijak znát. „Ty musíš mít dnes večer vážně hlad, co?“

Nedočkavě roztrhnu pytel s jídlem a div přitom nezvrhnu vepřové. Ren ho zachytí, postaví zpátky, zvedne víčko, odloží ho a s úsměvem si vychutnává kouzlo okamžiku.

„Podám ti nějaké talíře?“ zeptá se. „A hůlky?“

Než stačím odpovědět, obejde kuchyni. Zaplaví mě vlna studu. „Jenom jestli se ke mně přidáš.“

Ztuhne a ohlédne se na mě přes rameno. „Přece tě nebudu vyžírat.“

„Prosím, najež se se mnou, Rene,“ řeknu a zadívám se mu do ledových očí.

Nedělej to. Ty ne. Prosím, nedělej ze mě nějakou chudinku, kolem které musíš skákat.

Renovi zajiskří pohled. „Tak dobře,“ souhlasí, vytáhne nějaké talíře a misky, zavře kuchyňskou skříňku a najednou je u mě v kuchyni jako doma. Hrabe se v šuplatech, dokud nenajde lžíce a hůlky. „Ale zabírám si první knedlíček.“

Pak však nandá polévku nejdřív mně a já vidím, že jenom žertoval. Ujímá se servírování, nandává nám oběma stejně a přitom mluví o všem možném. Normálně nesnáším, když mě někdo obsluhuje, ale tohle je přátelské a příjemné. Necítím se ani trochu přehnaně opečovávaná. Navíc to s hůlkami umí ještě míň než já, což mi nakopne ego.

„Viš jistě, že náhodou taky nemáš potíže s klouby?“ zamumlám s pusou plnou vepřového.

Ren se zasměje a zakryje si ústa. „Než jsem sem vyrazil, div jsem nezrušil boxovací pytel, takže momentálně mám ruce k ničemu.“

„Tak to jsme dva,“ usměju se na něj. On na mě taky. Sjedou pohledem k jeho napučeným kloubům na rukách. „Zasloužil si to ten boxovací pytel z nějakého konkrétního důvodu?“

Ren přestane žvýkat, jako bych ho trochu zaskočila. „Vlastně ani ne. Pustil jsem se do něj jen proto, abych... se trochu vybil.“

„Ty že se potřebuješ vybit?“ zamračím se. „Chlap, co se za tři roky kariéry v NHL ještě neporval, maximálně od sebe odstrčil protihráče, co si na něj dovoloval? Chlap, který objímá miminka, jako by právě to byla jeho práce, ne hokej? Který fanouškům podepíše cokoli a *kdykoli*? Ty se potřebuješ vybit?“

„Nedávno jsem Maddoxovi málem zakroutil krkem. To musíš uznat.“

„Ehm,“ usrknu trochu vývaru. „Koledoval si o to. Dělala bych si o tebe větší starosti, kdybys ho pod tím krkem nevzal.“

„Ale chápeš, jak to myslím. Jsem trochu vznětlivý, jen jsem se naučil to ovládat. Spousta hodin u boxovacího pytle. Být krutý musím, laskav být chtěje.“

Spolknu sousto. „*Hamlet*.“

Ren se odmlčí a pak se usměje, až mu okolo očí vykvetou vějířky vrásek. „Ty se v Shakespearovi vážně vyznáš.“

„Mám dobrou paměť. Jakmile jednou něco slyším, už to nezapomenu. Ale ano, *některé* Shakespearovy hry mám ráda. *Hamlet* je jednou z nich. Ten chlap se tak hrozně rád poslouchá.“

„Stejně jako Maddox,“ zamumlá Ren.

„Nevyčítala bych ti, kdybys ho nenáviděl.“

Ren poklepe hůlkami o okraj talíře a zamyšleně se zahledí do prázdna. „Nemůžu říct, že bych ho nenáviděl. Ale strašně nerad s ním hraju. Vyzařuje z něj příšerná energie.“

„A já si myslela, že je to prostě jenom kretén.“

Ren se hlasitě zasměje. Vychutnávám si jeho hluboký sytý smích.

„To ale nebylo až tak vtipný,“ řeknu rozpačitě.

Přestane se smát. „Někdy se mi zdá, že ti vůbec nedochází, jak jsi vtipná, Frankie.“

Chvilí zírám do talíře a přesouvám po něm kousky masa sem a tam. „Jestli ti já přijdu vtipná, měl bys chodit častěji ven, Zenzero.“

Když zvednu hlavu, pořád ještě se na mě dívá. Odkášlu si a dlouze se napiju vody. „Cos to povídal o Maddoxovi? Než kvůli mně vdechneš tu polívku?“

Ren ode mě konečně odtrhne oči. „Frustruje mě. Měl by tobě i všem ostatním, kterým přijde do cesty, projevovat mnohem víc úcty. Ale Maddox se pořád chová jako středoškolský machr.“

„Což jsi ty nikdy nebyl.“

„Nebyl. Sporty mi šly, ale taky jsem se jednou rozplakal na hodině angličtiny, když jsme nahlas četli *Romea a Julii*.“

Kousnu se do rtu, abych se nesmála. Myslím, že je to nesmírně roztomilé a zdravé, že Ren projevuje i svou jemnější stránku, ale